

pleidooi voor duren

hoe sneller de trein, hoe schraler
de ramen: geen naambord kan je
nog lezen, geen gezicht op een perron

ach, de eeuwen van landauer,
postiljon toen elk landschap
langer duurde en je de kloven
zag in de schors der bomen
en het gestamel verstond
van de bedelaar

je droomt van traagte en vertoeven
de tijd nemen om te mijmeren
zodat ideeën als vruchten rijpen
als deeg rijzen naar behoeven

je wil opnieuw verwijlen
werkwoorden vervoegen als
schrijden, aanschouwen: infinitieven
in onbruik als oude getouwen

schrappen wil je al de namen
van de haast, het rennen en razen
dat buiten adem zich te buiten
gaat aan ijlspoed en verdwazing

je bent de dromer gebleven
op een oever bij een veerpont
een boek lag omgeslagen
op je schoot terwijl de boten
laag in het water verschoven
als de kralen van een bidsnoer
door de vingers van de zomer

een halve eeuw geleden en nooit
laat het je los: de slepende
zang van riet en populieren, de sloep
die schommelt aan een tros

Staf De Wilde